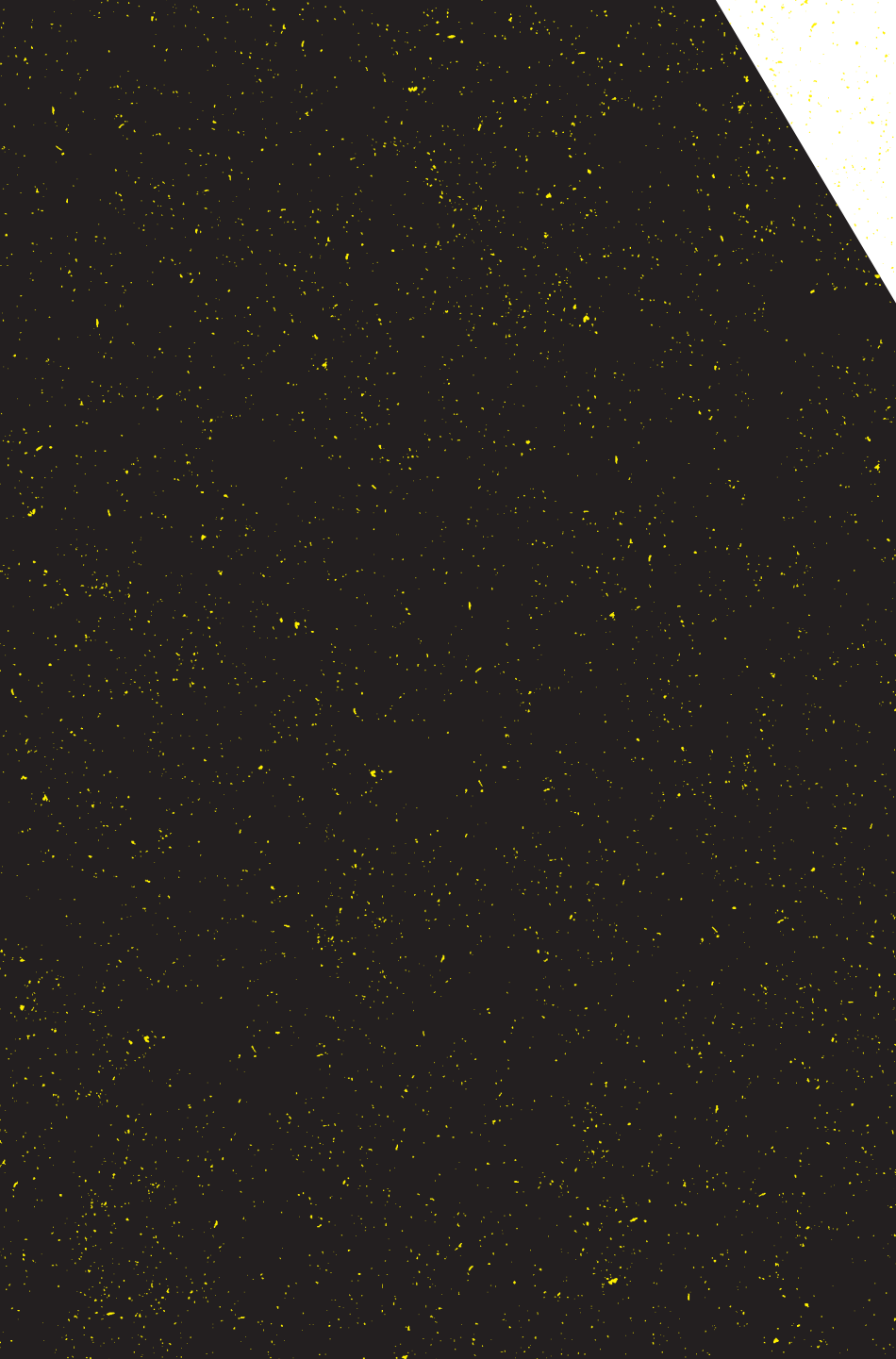

EVA BORUŠOVIČOVÁ

DOKONALÉ DIETĚ

**ILUSTRÁCIE
IVANA
ŠÁTEKOVÁ**

DO DONNALÉ

Tento projekt z verejných zdrojov podporil

Text © Eva Borušovičová 2023

Illustration © Ivana Šáteková 2023

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r.o.,
Bratislava 2023

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-6089-9

EVA BORUŠOVIČOVÁ

**DOKONALÉ
DIETĚ**

**ILUSTRÁCIE
IVANA
ŠÁTEKOVÁ**

slovart

TOTO JE ZOZNAM ĽUDÍ, KTORÝCH

JA — DANKA
viem pozorovať
a raz budem rebelka

FILIP
môj brat,
dokonalé dieťa

OTEC
vie pochopiť klienta

MAMA
chce rozumieť deťom

PETRUŠKA
kamarátka najlepšia
na svete

KRIŠTOF
génius

MŮŽETE SPOZNAŤ V TEJTO KNIŽKE

VANDA
učitelka

DOKTOR JONATÁN

EXPERT NA DIVNÉ VECI

KRIŠTOFOVA MAMA
docentka

NANCY
ŠĚĀSTNÁ

JARMILA
neviditeľná kráska

PÁN NEŠĚĀSTNÝ
(vlastným menom
Cvajfógel)

STELE

PRVÁ KAPITOLA

V KTOREJ SA ZOZNÁMIME.
VY SO MNOU A JA S NIEKÝM
ŠPECIÁLNYM.

TENTO PRÍBEH sa začal na ceste z výletu.

Nebol to podarený výlet. Môj brat robil v kuse niečo niekomu napriek, a preto nás vyhodili z prehliadky historického zámku aj z bufetu pod zámkom. Medzitým prišla cez aplikáciu Edupage poznámka o jeho správaní v škole. Rodičom už tiekli nervy. A to je čo povedať, pretože mama je učiteľka a je na deti trébovaná, a tato vždy hovorí, že vie pochopiť klienta a jeho len tak hocikto nevytočí.

Ale môj brat Filip nie je hocikto. Niekedy je s ním zábava. Ale niekedy ide do tuhého. Napríklad keď chodí po byte so striekacou pištoľou plnou vody a omylom ju použije. Napríklad na pána, ktorý prišiel odčítať stav vodomerov, alebo na mamu, ktorá je oblečená do divadla. Alebo keď skúša, či je tá fixka neviditeľná aj na stene. Najhoršie ale je, keď opakuje slová. A ešte keď opakuje slová a hádže papierové guľičky. Napríklad do mňa.

Toto bol presne ten prípad. Šli sme autom. Rodičia vpredu, my s Filipom vzadu a on mi v kuse robil zle.

„Nerob mi to!“ povedala som.

„Nerob mi tooo!“ zapišťal Filip tenkým hlasom, akože tak hovorím ja, čo teda nehovorím.

„Chcem si čítať a nie vyberať si z vlasov papieriky. Prestaň, lebo uvidíš!“ povedala som mu zas ja.

„A čo také uvidím? Rozplačeš sa? Premeniš sa na žabu? Budeš žalovať, mrňa krpaňa?“ povedal Filip.

Potom ma šťuchol a ja som urobila au, a on tiež urobil au, akože takto trápne robím au ja a to už bolo fakt nahlas.

„Čo sa to tam vzadu deje?“ spýtala sa mama.

„Nič,“ povedal Filip. „Učíme sa vybrané slová.“

„Naozaj?“ spýtala sa mama s nádejou.

„A ešte násobilku,“ povedal Filip. „Trochu tu z nej mrňu krpaňu skúšam, ale je úplne dutá.“

„To nie je pravda!“ zakričala som, lebo to fakt nebola pravda.

„Danka, pokoj,“ povedala mama. „Filipko, nemusíš vyvolávať konflikty, aby sme si ťa všímali. Venujeme ti pozornosť, aj keď sa správaš s rešpektom k ostatným. Možno sme ti dnes jasne nevytýčili hranice, ale aj my sme omylní, a rodičmi sa ľudia nerodia, ale stávajú.“

„Nerodia, ale stávajú,“ zapišťal Filip ako mama. A pritom mama nepiští. Mama má normálny hlas.

„Toto opakovanie je trápne a nie je ťa hodné,“ povedala mama. „Skús sa ovládať. Si v jadre dobrý chlapec, viem to.“

„Som debil. Vieš to,“ povedal Filip. „Som v puberte. A nemôžete s tým nič robiť.“

Mama začala zhlboka dýchať, pretože niekde raz čítala, že to pomáha, keď sa nechce nechať vytočiť. Tato sa chvíľočku díval na mamu, potom si vzdychol, obrátil sa k nám, tak divne sa usmial a povedal:

„Deti, čo keby sme vyskúšali bonusový systém? Za každý deň, keď sa nebudete správať ako divá zver, vám započítame bonusové body.“

„A keď sa budeme správať ako divá zver a vy nič, zapíšeme bonusové body my vám,“ povedal Filip, a to bola škoda, lebo mňa tie bonusové body celkom zaujímali. Že za čo by sa dali vymeniť. Napríklad za šteniatko. Alebo za poníka. Mohol by bývať u nás na balkóne.

„Filip, nekop do sedadla,“ povedal tato.

„Filip, nekop do sedadla!“ povedal Filip.

„Nekop do sedadla a nebuď drzý, lebo zabrzdím a uvidíš!“ povedala mama.

„Lebo zabrzdím a uvidíš!“ povedal Filip.

A mama zrazu naozaj zabrzdila a my sme uvideli.

Filip sa bránil, ale mama Filipa aj tak odtiahla do poľa. To ju unavilo a nevládala kričať. Tak ho len držala za ruku, pozerala mu do očí a dohovárala mu. My s tatom sme ich pozorovali z auta.

„Zase výchova dobrým slovom?“ spýtala som sa.

„Teraz sa mu už asi vyhráža, že ak sa nezačne správať slušne, necháme ho v poli a vrátíme sa domov bez neho,“ povedal tato.

„Nenecháte,“ povedala som. „Filip a ja sme vaše deti a vy sa o nás musíte starať, aj keby čo bolo.“

„Máš pravdu, Danko, ale keď príde mamička, radšej jej to nehovor,“ povedal tato. „Mohlo by ju to zlomiť.“

Tato si presadol za volant s ohľadom na mamin duševný stav. Tak to povedal. Alebo s ohľadom na svoj, lebo on neznáša, keď niekto zastavuje ako Titanik o ľadovec. Ale to už nepovedal nahlas, pretože keď sa tí dvaja vrátili, mlčali.

Keď je mama ticho, je to úplne najhoršie. Lebo nevieme, čo sa môže stať. Keď je mama ticho, vždy chcem byť už dobrá. Mám rozum.

Ale Filip nie. Začal grgať. Najskôr potichu. Potom nahlas.

„Filip!“ povedal tato nezvyklo prísne.

„Čo?“ povedal Filip zvyklo veselo.

„Hovorí sa prosím,“ povedal tato.

„Čo?“ povedal Filip.

Potom sa ozvala mama.

„Drahý, pamätáš sa, čo sme si sľúbili, keď sme sa brali?“ spýtala sa tata láskavým hlasom.

„Že nikdy slnko nezapadne nad naším hnevom?“ hádal tato.

„Že nebudeme biť svoje deti,“ povedala mama.

„Aha. Pamätám,“ povedal tato. „Ani ich nebijeme.“

A to je pravda. Dohovárание je niekedy horšie.

„Ten sľub by sme mohli zrušiť,“ povedala mama.

„Celkovo?“ spýtal sa tato.